

1

Orașul Hadnic era centrul văii celei mari, care se întindea de la Marele Râu la celălalt mare râu, care n-avea nume. Dihăniile n-aveau multe nume pentru lucruri – toate fructele erau pentru ele fructe și toate ființele, dihăniile. În zilele de dinaintea Sarabandei, cerul de deasupra orașului era împânzit de zburătoare care aduceau, în gheare sau în spate, vizitatori din toată valea.

Țipetele dihăniilor se împleteau într-un vacarm care răzbătea prin coroanele arborilor, lovindu-se de turnurile cromate și abia răzbătând până la străzile răcoroase și pustii. De la Poarta Ghearelor până la Ministerul Muștelor, tot orașul era prins în pregătirile pentru marea sărbătoare.

Sub arcadele mâncate de ploi acide, mușterii în mantale lungi cumpărau cuțite și indulgențe. Cei nesociabili stăteau pe balcoane și numărau orele până când trebuiau să tragă storurile și să se încuie în case. Unii începuseră deja să petreacă – la umbra copacilor, ochii lor căpătau privirea pierdută a mâncătorilor de lotus. Altfel, liniștea domnea până și pe marile străzi și nimic nu părea să se miște; tot orașul era ca o oglindă care refuza să reflecte gălăgia din cer.

Din toate zărilor veneau dihăanii cu aripi, umplând aerul cu mii de strigăte ascuțite, pe care nu le puteai distinge unele de altele în marea învălmășeală; mulțimea de animale părea să aibă aceeași voce. Era o voce ca un vânt și-un vuiet continuu, din care la un moment dat se auzi un guițat.

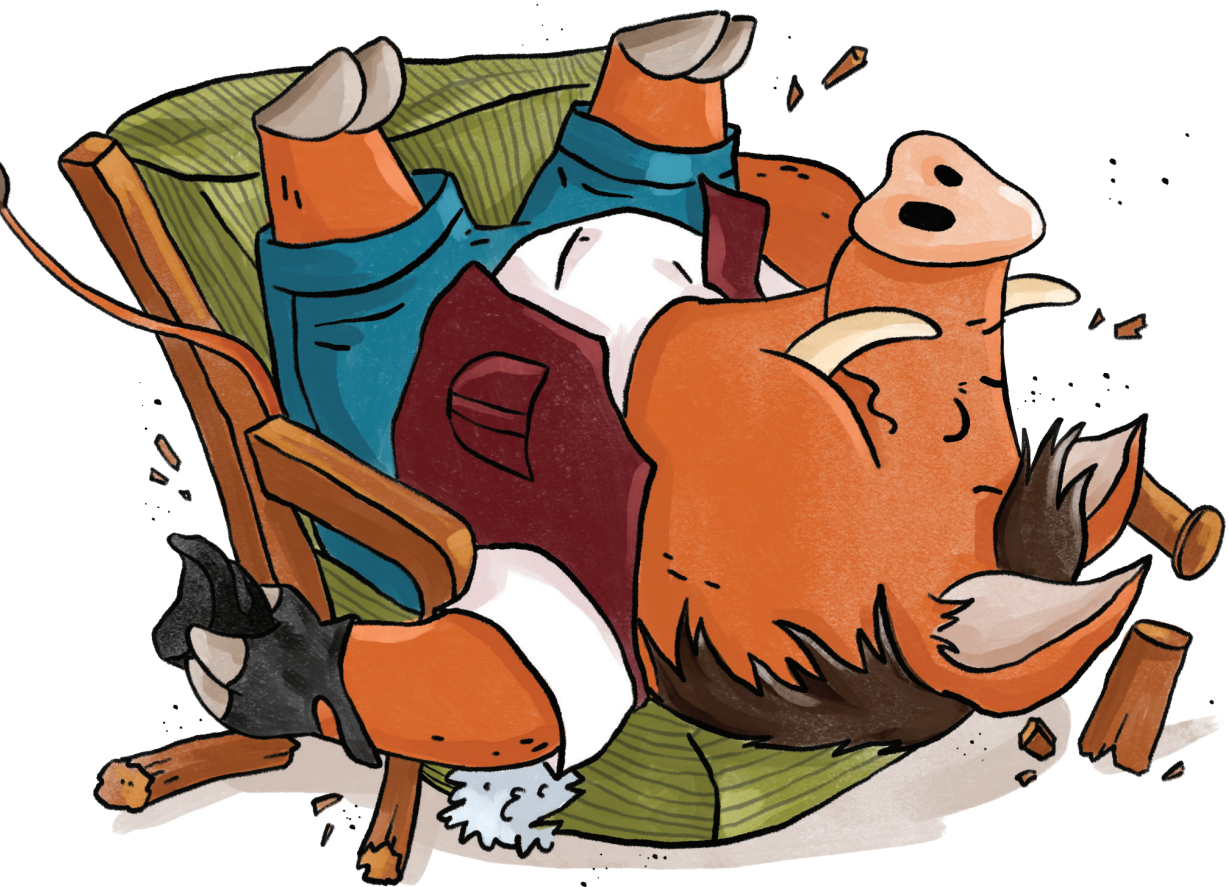

La început era doar un punct de negru, dând din picioarele subțiri, ca de gândac, și dându-se de-a berbeleacul prin aer. Păsările i se dădeau din drum, privindu-l cu mare mirare, dar el cădea greu ca o cărămidă și abia când a ajuns la câteva sute de metri de sol și-a depărtat mâinile și picioarele, încetinindu-și prăbușirea. Pentru o clipă păru că plutește deasupra coroanelor arborilor, dar fu îndată înghițit de frunziș, care lăsa să ajungă la spectatori doar o bufnitură surdă, urmată de un alt gu-ițat, de data asta unul care părea să fie de fericire.

În scurtul răstimp cât avuseseră șansa să-l vadă, niciuna dintre dihăanii n-ar fi putut să spună ce este, dar acum toate erau convinse că era mort și-și văzură apatice de drum.

În spatele copacilor, punctul cel negru se lovise de acoperișul de șindrile al unei case vechi, care răbufni în praf și așchii. Dihania n-a apucat să vadă nimic din pod, căci a trecut nu doar prin acoperiș, ci și prin tavanul primului etaj, aterizând pe un fotoliu care se rup-sese în două sub căzătură.

Individul care lăsase în urma lui o gaură imensă în acoperiș era un porc mistreț căzător și-l chema Mațe. Avea un rât scurt și îndesat, blana deasă și cafenie, al-bită de tencuială, iar în mâna stângă ținea mănuașă de la

mâna dreaptă. Pe cealaltă și-o pierduse în cădere, așa că se rostogoli spre singura masă din cameră ca să se uite după ea. Sub masă nu erau decât cocoloașe de praf și multe pânze de păianjen. De îndată ce ieșeau din conul de lumină creat de gaura din tavan, în jur nu se mai vedea aproape nimic. Zgomotele de-afară se-auzeau de parcă aterizase într-o lume fără ecou și, pentru câteva clipe, porcul căzător își auzi propria respirație și se sperie, dându-și seama că nu mai aude nimic altceva.

— Avarie!

Mațe se întoarse în loc, speriat. Printre rămășițele fotoliului în care aterizase văzu acum o creatură ciudată care se zvârcolea pe podea.

— Avarie! strigă creatura din nou.

Văzu niște ochi mici și roșii care străluceau pe fața cu piele lucioasă și cadrilată ca mușamaua, parcă cusută din mai multe perechi de ciorapi. În loc de păr avea pe cap fire subțiri de liță aurie.

— Am pierdut două picioare, își continuă creatura evaluarea. Mai am 0 picioare!

— Avarie? Așa te cheamă? Am avut și eu odată un văr pe care-l chema Macarie, dar nu mai știu nimic de el, a spus Mațe speriat și a făcut câțiva pași înapoi, lovindu-se de peretele din spate.

— Avarie! a spus creatura, care se ridicase în capul oaselor, căutând în jur și nepărând să-l bage în seamă pe porc.

— Nume de familie nu ai? întrebă Mațe, sperând să scape basma curată din toată situația.

Uitându-se la dezastrul pe care-l lăsase în urmă, Mațe văzu un picior al creaturii lângă masa din centrul camerei. Ridicându-l, se apropie cu pași mici de ea:

— Asta căutai? întrebă, păstrând distanța.

— Da, spuse creatura, ridicând ochii roșii și plini de foc spre Mațe, care simți cum i se strânge stomacul de frică.

— Înainte să ți-l dau, să știi că n-am vrut. Să-ți rup picioarele adică. Când am căzut prin tavan, vreau să spun. Adică nu te-am văzut, fiindcă erai sub acoperiș... Dacă te-aș fi văzut, aș fi cotit pe lângă tine.

Băiatul luă piciorul din mâna porcului și și-l puse lângă firele care-i ieșeau din pulpa stângă. Se auzi un zvâcnet ușor și piciorul se reuni cu restul corpului ca și cum ar fi făcut parte din el dintotdeauna.

Mațe se gândi la șopârle. Îi plăceau șopârlele. Erau prietenoase.

Creatura reuși să se ridice pe singurul său picior. Îi ajungea lui Mațe până la bărbie, așa că porcul se liniști văzând că, chiar și după ce-și pusese la loc piciorul, tot el era cel mai înalt din cameră.

— Ești o șopârlă? îl întrebă Mațe, privindu-l curios și neștiind ce să facă.

— Avarie! Îmi lipsește un picior.

Creatura își plimbă ochii roșii prin întunericul camerei, scanând-o. Găsind ce căuta, începu să se miște către un colț al odăii, sărind pe lemnul podelei, care scârțâia ceva de speriat. Văzându-l cum țopăie ca o

capră neagră, Mațe trebui să se abțină să nu râdă. Apoi i se făcu milă de el și se îndreptă spre același colț al camerei, unde, sub o grămadă de moloz, găsi cel de-al doilea picior al creaturii. Se aplecă să-l ia de pe jos și i-l înmână.

— Avarie, din care cladă faci tu parte? îl întreabă Mațe când băiatul se întoarce într-un sfârșit spre el, întreg la corp, dar nefiind foarte clar dacă e întreg la minte.

— Mă cheamă 0245NXH și nu fac parte din nicio categorie a ființelor cunoscute. Sunt unic.

Avea o voce metalică și absentă, iar Mațe își dădu seama, privindu-l, că nu mai văzuse niciodată o dihanie ca el.

— Mațe! exclamă porcul arătând cu degetul mare către propriul piept, pe care și-l umflase cu mândrie. Chiar îmi pare rău de chestia cu acoperișul și cu picioarele, zise gesticulând vag către dezastrul din cameră. Pe bune.

